

Arrest

nr. 276 773 van 31 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R.-M. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 september 2021 dient de verzoekster, die de Congolese (Dem. Rep.) nationaliteit heeft, bij de Belgische ambassade te Kinshasa (Congo) een visumaanvraag in om medische redenen.

Op 4 november 2021 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd.

De verzoekster komt op 10 november 2021 aan in België en wordt op 22 november 2021 te Affligem in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 7 februari 2022.

Op 14 februari 2022 vraagt de verzoekster een verlenging van haar verblijf aan.

Op 23 februari 2022 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoekster tot 15 maart 2022 toe te laten tot verblijf in het Rijk.

Op 20 april 2022 vraagt de verzoekster voor de tweede maal een verlenging van haar verblijf.

Op 25 april 2022 beslist de gemachtigde dat het verblijf niet langer verlengd wordt en beslist hij tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden akte, die op 13 mei 2022 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze akte is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: K. L., M. F. (...)

geboortedatum: (...).1971

geboorteplaats: L. (...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(…)

(x)2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

(…)

De aankomstverklaring van betrokkene werd verlengd tot 15/03/2022. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden aangezien uit het voorgelegde medisch type-attest van de specialist blijkt dat betrokkene zich kan verplaatsen en kan reizen en niet duidelijk blijkt dat een verlenging van het verblijf wegens medische redenen noodzakelijk is.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 33 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode, van de artikelen 7, 62, § 2 en 74/13 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de tegenstrijdigheid en de ontoereikendheid van de motieven, van het “*principe de bonne administration qui impose à l'autorité de statuer en prenant compte de l'ensemble des éléments du dossier*”, van het “*principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles*”, van de materiële motiveringsplicht, van “*l'obligation de motivation exacte, pertinente et adéquate*”, van het “*principe de collaboration procédurale*” en van het beginsel *audi alteram partem*.

3.1. Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“EN CE QUE la partie adverse adopte un ordre de quitter le territoire dans les 7 jours sur base de l'article 7, 2° de la loi du 15 décembre 1980 au motif que :

“De aankomstverklaring van betrokkene werd verlengd tot 15/03/2022. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Een verlenging van het verblijf niet toegestaan worden aangezien uit het voorgelegde medisch type attest van de specialist blijkt dat betrokkene zich kan verplaatsen en kan reizen en nuit duidelijk blijkt dat een verlenging van het verblijf wegens medische redenen noodzakelijk is.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land) ”

ALORS QUE le code des visas prévoit en son article 33 qu'un visa court séjour peut être prolongé :

« 1. La durée de validité et/ou la durée de séjour prévue dans un visa délivré est prolongée si les autorités compétentes de l'État membre concerné considèrent que le titulaire du visa a démontré l'existence d'une force majeure ou de raisons humanitaires l'empêchant de quitter le territoire des États membres avant la fin de la durée de validité du visa ou de la durée du séjour qu'il autorise. La prolongation du visa à ce titre ne donne pas lieu à la perception d'un droit.

2. La durée de validité et/ou la durée de séjour prévue dans un visa délivré peut être prolongée si son titulaire démontre l'existence de raisons personnelles graves justifiant la prolongation de la durée de validité ou de séjour. La prolongation du visa à ce titre donne lieu à la perception d'un droit de 30 EUR.»

Qu'aucune disposition spécifique n'existe dans la loi du 15 décembre 1980 ou dans son arrêté royal d'exécution du 8 octobre 1981 quant à cette possibilité d'obtenir une prolongation d'un visa court séjour;

Qu'en cas de motif médical, l'Office des étrangers a pour ligne de conduite de ne prolonger que si l'administré fait compléter un certificat médical type ;

Que la partie adverse ayant un large pouvoir d'appréciation lorsqu'elle juge de l'existence de « raisons humanitaires », elle se doit d'être d'autant plus précise dans le respect de son obligation de motivation :

Que la motivation doit être adéquate et suffisante par rapport au dossier administratif ;

« Selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce.»

Que la motivation de la décision doit permettre de comprendre les raisons sur lesquelles se fonde l'autorité administrative et son raisonnement ;

Que pour qu'une décision soit correctement motivée, il appartient à l'autorité administrative de se montrer minutieux dans la préparation et la rédaction de sa décision ;

« Il appartient à l'autorité administrative de procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à tenir compte de tous les éléments du dossier pour prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. »

QUE l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980, sur lequel se fonde l'acte attaqué, a été modifié par la loi du 19 janvier 2012 qui assure la transposition partielle de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier et que l'article 20 de la même loi du 19 janvier 2012 a inséré, dans la loi précitée du 15 décembre 1980, un article 74/13, libellé comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

Que le considérant 6 de ladite Directive prévoit que « conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier » (en ce sens, CE, n° 232.758 du 29 octobre 2015) ;

Que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, à tout ressortissant d'un pays tiers se trouvant sur le territoire belge en séjour irrégulier, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances ;

QUE l'article 3 de la CEDH et l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne consacrent l'interdiction de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants ;

Qu'en l'espèce la partie requérante est arrivée en Belgique pour pouvoir consulter un chirurgien orthopédique pour des séquelles résultant d'une atteinte à la polio ;

Qu'au cours de son séjour, elle a réalisé d'autres examens médicaux, notamment cardiologiques, dont les résultats étaient interpellant ;

Que c'est ainsi que le cardiologue a le 10 février 2022 complété un certificat médical type indiquant que « les soins ne peuvent être poursuivis dans le pays d'origine dans la situation actuelle. On y manque de moyens techniques de surveillance, les médicaments nécessaires. Le risque d'évolution péjoratif est élevé. » Il conclut « il n'est pas possible le retour au pays d'origine dans la situation actuellement instable et non contrôlée » ;

Que comme indiqué en termes d'exposé des faits, la partie requérante a poursuivi son suivi et les investigations nécessaires auprès de pas moins de 2 spécialistes ;

Que le spécialiste pneumologue, en date du 28 février 2022, a indiqué que l'état de santé de la requérante nécessitait « une mise au point médicale urgente pour une durée indéterminée (nombreux examens à réaliser en traitements à suivre) » ;

Qu'il a ensuite été porté à la connaissance de la partie adverse que la partie requérante avait été hospitalisée en urgence le lendemain de la fin de la première prolongation accordée pour une durée de 6 jours en raison d'une embolie pulmonaire ;

Qu'elle a ensuite été hospitalisée pour subir une intervention chirurgicale soit une ablation d'un kyste de taille importante qui faisait pression sur d'autres organes ;

Que c'est suite à cette opération que le gynécologue V. D. M. (...) a complété un certificat médical type le 8 avril 2022 ;

Que si ce certificat médical type a été complété et soumis, c'est bien parce que l'état de santé de la partie requérante nécessite qu'elle poursuive son séjour sur le territoire ;

Que le gynécologue confirme que l'opération a été réalisée, qu'elle souffre toujours d'un état aigu depuis 4 semaines, qu'elle doit encore suivre des traitements pendant 6 mois ;

Que si le gynécologue considère que l'intéressée peut voyager, c'est uniquement du point de vue de sa spécialité ;

Que comme cela ressort du dossier, la partie requérante est également suivie par un pneumologue et a souffert d'une embolie pulmonaire ;

Que l'embolie pulmonaire est la pathologie par excellence à laquelle il faut être attentif pour les voyages en avion;

Que rien n'indiquait dans le dossier que l'attestation médicale du 1er mars 2022 complétée par le pneumologue et préconisant le maintien de la partie requérante sur le territoire n'était plus d'actualité, d'autant plus qu'elle a été suivie de deux hospitalisations ;

Que le fait qu'il ne s'agisse pas de certificats médicaux type n'énerve en rien ce constat ; la partie adverse ne peut ajouter une condition à la loi en exigeant un modèle de certificat particulier ;

Que la partie requérante peut très bien être suivie et en pneumologie et en gynécologie sans qu'un spécialiste ne soit nécessairement au fond des constatations faites par l'autre spécialiste ;

Que la partie adverse se devait d'être particulièrement précautionneuse eu égard aux informations qui avaient été mise à sa disposition (suivi en cardiologie et en pneumologie et hospitalisation urgentes et récentes) ;

Que si la partie adverse s'estimait insuffisamment informée ou constatait des informations contradictoires, elle se devait d'interroger la partie requérante conformément au principe de collaboration procédurale et ou au droit à être entendu, eu égard aux enjeux vitaux en cause ;

Que la partie adverse n'a pas à suffisance motivé sa décision par rapport à l'ensemble des pièces qui lui ont été soumises dans le cadre de la demande de prolongation ;

Qu'elle viole également l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 dans la mesure où la partie adverse n'a pas tenu compte de tous les éléments médicaux qui lui ont été soumis ;

Qu'il ressort du certificat médical type complété en vue de l'introduction d'une demande fondée sur l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 que l'état de santé de la partie requérante justifie en effet le maintien de sa présence en Belgique (pièce 2) ;

Que sans le traitement et le suivi préconisé, le pneumologue prévoit le décès de sa patiente ; Qu'il s'agit donc bien d'une maladie qui atteint le seuil de gravité requis par la jurisprudence de la CEDH ;

Que la partie requérante n'aurait pas accès à ces suivis et traitements au pays d'origine ;

Que le plan national de développement sanitaire PNDS 2016-2020 établi par le Ministère de la santé publique de la République démocratique du Congo en mars 20164 reprend les différents éléments qui expliquent que la partie requérante n'aurait pas accès aux soins et traitements au pays d'origine ;

Que notamment concernant l'accessibilité de son traitement, il convient de souligner l'inaccessibilité générale des médicaments et soins de santé au Congo ;

Qu'en effet, les congolais sont faiblement approvisionnés en médicaments et « 70% à 80% de la population a difficilement accès aux soins de santé, en raison de la pauvreté ou l'éloignement aux services de santé » ;

Que la partie requérante vous invite à tenir compte de ce certificat médical et de ces informations sur base de l'article 13 de la CEDH combiné à l'article 3 de la CEDH tels qu'interprétés par la Cour EDH ;

Qu'en effet, même si ce dernier certificat médical n'a pas été porté à la connaissance de la partie adverse avant la prise de la décision attaquée, ils doivent être pris en considération ;

Que pour permettre un examen complet des griefs tirés de l'article 3 de la CEDH, et pour garantir le droit à un recours effectif en pratique comme en droit, il est nécessaire de prévoir la possibilité, pour le juge de l'annulation, de prendre en compte des éléments nouveaux éclairant et complétant les éléments en sa possession pouvant faire craindre la violation de l'article 3 CEDH en cas de renvoi ;

Que dans le prolongement de l'arrêt MSS c. Belgique et Grèce de la Cour européenne des droits de l'homme, la Cour constitutionnelle a affirmé, dans son arrêt n°1/2014, que des nouveaux éléments doivent pouvoir être invoqués dans le cadre d'un recours en suspension d'extrême urgence devant Votre Conseil lorsqu'un risque de violation de l'article 3 CEDH est invoqué, sous peine de violer le droit à un recours effectif. La Cour constitutionnelle a affirmé dans son considérant B.8.5. que :

« Le Conseil des ministres indique que le Conseil du contentieux des étrangers peut prendre en considération au moment où il statue en extrême urgence, de nouveaux éléments pour évaluer le risque de violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas d'éloignement vers le pays d'origine du demandeur. Il faut à nouveau relever que cette pratique résulterait d'une certaine jurisprudence du Conseil du contentieux des étrangers et que rien ne garantit dès lors aux requérants que les nouveaux éléments de preuve ou l'évolution de la situation seront pris en considération par le Conseil. En effet, l'article 39/78 de la loi du 15 décembre 1980, qui dispose que les recours en annulation sont introduits selon les modalités déterminées à l'article 39/69; lequel concerne les recours de plein contentieux en matière d'asile, indique expressément que les dispositions prévues à l'article 39/69 §1er, alinéa 2, °4 qui concernent l'invocation de nouveaux éléments, ne sont pas applicables aux recours en annulation. Il résulte de ce qui précède que le recours en suspension d'extrême urgence n'est pas un recours effectif au sens de l'article 13 de la Convention européenne des droits de l'homme. »

Que la jurisprudence constante de Votre Conseil accepte dès lors de prendre en considération des nouveaux éléments dans le cadre d'un recours en suspension d'extrême urgence lorsqu'est invoquée la violation de l'article 3 CEDH ;

Que la Cour européenne des droits de l'Homme (Cour EDH) dans son arrêt Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique du 20 décembre 2011 a constaté une violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la CEDH dans le cas d'un ressortissant étranger disposant de nouveaux éléments médicaux postérieur au rejet de sa demande de séjour sur base de l'article 9ter de la loi du 15.12.1980 et qui n'ont pas été pris en compte dans l'examen du recours en annulation devant Votre Conseil (§§ 106-107 de l'arrêt précité). Compte tenu de la primauté du droit international sur la loi du 15.12.1980 il faut donc prendre en compte les nouveaux éléments médicaux ;

Que Le coeur de la question qui est posée à Votre Conseil dans le cadre de ces recours en annulation et en suspension, est de savoir s'il existe un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas de renvoi vers le pays d'origine de la partie requérante et que l'existence ainsi que l'accessibilité de soins requis dans ce pays est un élément essentiel du grief tiré de l'article 3 de la CEDH ;

Qu' au vu du caractère absolu de l'article 3 CEDH, et dans le prolongement direct des enseignements de l'arrêt MSS c. Belgique et Grèce de la Cour européenne des droits de l'homme, on ne pourrait accepter que Votre Conseil rejette une demande en annulation et en suspension sans avoir analysé tous les griefs invoqués à l'appui d'une violation de l'article 3 CEDH en cas de retour dans le pays d'origine, ce qui inclut les éléments nouveaux joints à de tels recours en annulation. L'arrêt Yoh-Ekale Mwanje c. Belgique précité impose de les prendre en considération les nouveaux éléments pour que le recours soit effectif.

EN TELLE SORTE QUE L'ACTE ATTAQUE DOIT ETRE ANNULE ET ENTRE-TEMPS SUSPENDU"

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

*“Voorafgaand : de gedeeltelijke onontvankelijkheid van de middelen
Wanneer een partij een middel opwerpt, volstaat het niet dat zij enkel aangeeft welke regels overschreden zouden zijn, doch tevens dient zij op te merken op welke wijze er van een schending sprake zou zijn.*

Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter

ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

De verzoekende partij voert dan wel een schending aan van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en daarnaast van de beginselen van goed bestuur en dan in het bijzonder van de nauwkeurige, pertinente en aangepaste motivering, van de procedurele medewerking en de onvoldoende oorzaken en motieven, maar geeft daaromtrent geen enkele toelichting, zodat dit middelonderdeel als onontvankelijk aanzien moet worden.

Ondergeschikt merkt verwerende partij nog op dat zij zich niet kan verweren tegen een argumentatie die niet verder uitgewerkt werd dan dat de aangevoerde regels of beginselen geschonden zijn. Zoals voorgeschreven door artikel 39/82, § 2, alinea 1 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde brengt verschillende gevolgen met zich mee.

Stelling verzoekende partij

1. Verzoekende partij vangt aan met een citaat van de bestreden beslissing. Hierbij merkt zij op dat er, in navolging van artikel 33 van de Verordening 810/2009, gekozen kan worden voor een verlenging van de geldigheidsduur van een visum wanneer er zich bepaalde omstandigheden voordoen.

Hierbij merkt verzoekende partij op dat verwerende partij enkel een dergelijke vervanging zou toestaan wanneer standaard medisch getuigschrift wordt voorgebracht waarbij verwerende partij over een uitgebreide beoordelingsbevoegdheid beschikt. In dit kader raakt verzoekende partij ook zeer beknopt de formele motiveringsplicht aan.

Vervolgens geeft verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat bij de toepassing van dit artikel nagegaan dient te worden of de waarborgen zoals vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in acht genomen werden. In ieder geval zou niet uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet afgeleid kunnen worden dat steeds en op automatische wijze overgegaan dient te worden tot het afleveren van een bevel.

2. Verzoekende partij geeft aan dat zij naar België kwam specifiek om de bijstand te krijgen na een aanval van polio. Tijdens haar verblijf werden verschillende testen gedaan en zouden er met name op cardiologisch vlak problemen opgetreden zijn. Verwijzend naar verschillende onderzoeken en hospitalisaties wordt aangegeven dat reeds tot een verlenging werd overgegaan en dat dit ook nodig bleek. Daarbij merkt zij ook op een longembolie gehad te hebben wat een gevaarlijke omstandigheid zou zijn om rekening mee te houden bij een vliegreis. Bovendien zou de specialist enkel een uitspraak gedaan hebben over haar mogelijkheid tot reizen op basis van haar eigen kundigheid. Dit zou niet betekenen dat een andere specialist tot een ander besluit kan komen.

Indien verwerende partij van mening geweest was dat zij onvoldoende geïnformeerd was, had zij volgens verzoekende partij bijkomende inlichtingen bij haar moeten opvragen.

Daarbij wordt ook opgemerkt dat het gevaar voor een schending van de bescherming uit artikel 3 van het EVRM wel degelijk reëel zou zijn. In dit kader wijst verzoekende partij op het feit dat zij in Congo niet kan beschikken over een dergelijke bijstand en opvolging omdat deze aldaar niet aanwezig zouden zijn. Bovendien zouden ook vele medicamenten niet voorhanden zijn in Congo.

Om een dergelijke schending na te gaan, zou het voor de annulatierechter noodzakelijk zijn om te voorzien dat deze nieuwe elementen onderzocht kunnen worden die een ander licht kunnen doen schijnen over deze situatie. Dit zou ook toegepast worden bij de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voor Uw Raad. Om een daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben, zouden deze elementen inderdaad mee in rekening moeten genomen kunnen worden volgens verzoekende partij.

Weerlegging

Ten aanzien van het enige middel

1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.

2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden. De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

3. Het op heden voorliggende en bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van artikel 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980

Artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1(...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]"

Uit het dossier blijkt duidelijk dat verzoekende partij zich in deze positie bevindt waardoor verwerende partij terecht kon besluiten om aan verzoekende partij de bestreden beslissing af te leveren.

4. Een bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven op basis van artikel 7 van de Wet van 15 december 1980 is een uitvoeringsmaatregel waarbij de administratieve overheid enkel vaststelt dat een situatie zoals deze door deze bepalingen wordt vooropgesteld zich voordoet en waarbij de rechtsgevolgen hieruit getrokken worden.

In het concrete geval werd de bestreden beslissing gebaseerd op de volgende vaststelling dat:

"De aankomstverklaring van betrokkene werd verlengd tot 15/03/2022. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken."

De bestreden beslissing is op dit vlak dan ook zonder meer geldig gemotiveerd en uit het administratief dossier of het neergelegde verzoekschrift blijken geen elementen die het besluit van verwerende partij kunnen tegenspreken of ontkrachten. Dit motief wordt overigens door verzoekende partij ook niet betwist.

5. Het artikel 74/13 van de Wet van 15 december 1980 verplichtte verwerende partij rekening te houden met onder meer de gezondheidstoestand, haar gezinsleven, en dergelijke maar niet om omstandig op dit vlak haar motivering uit te werken.

Verzoekende partij wijst met name op gezondheidsproblemen om aan te tonen dat zij langer dient toegelaten te blijven tot het grondgebied.

De bestreden beslissing wijdt echter reeds bijzondere aandacht aan dit element en geeft duidelijk aan dat:

“Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden aangezien uit het voorgelegde medisch typeattest van de specialist blijkt dat betrokkene zich kan verplaatsen en kan reizen en niet duidelijk blijkt dat een verlenging van het verblijf wegens medische redenen noodzakelijk is. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).”

Verzoekende partij ontwikkelt een uitgebreid feitelijk betoog ten aanzien van dit element, doch deze mening kan het standpunt van verwerende partij niet aan het wankelen brengen.

6. In dit kader wordt onder meer een standaard medisch getuigschrift gevoegd bij het verzoekschrift. Het betreft een getuigschrift zoals dit aangewend kan worden bij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dit getuigschrift werd echter slechts op 30.05.2022 opgesteld, zijnde meer dan een maand na het nemen van de bestreden beslissing.

Het is echter vaste rechtspraak dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist.

7. Verzoekende partij gaat verder op dit element en voert de mogelijke schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het komt gepast voor om er aan te herinneren dat in deze zin het Europees voor de Rechten van de Mens reeds geoordeeld heeft dat vreemdelingen die onder een verwijderingsmaatregel vallen, zich niet kunnen beroepen op het verder verkrijgen van bijstand en medische zorgen die hen worden verleend. Het feit dat een belangrijke degradatie van de situatie ondervonden zou kunnen worden, is op zich niet voldoende om een schending van het artikel 3 van het EVRM met zich mee te brengen en dat, behoudens uitzonderlijke gevallen, dezelfde bepaling geen verplichting doet ontstaan in hoofde van een toetredende staat om de verschillen in beschikbaar behandelingsniveau tussen deze staat en het land van herkomst van de vreemdeling te verzachten'.

In dezelfde zin, het feit dat de situatie van de betrokkene minder gunstig zou zijn in diens land van herkomst dan in het land waar zijn medische kosten ten laste genomen worden, is niet bepalend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Dienaangaande beklemt voort verwerende partij dat verzoekende partij door het overleggen van voldoende nauwkeurige, gedetailleerde en medisch onderbouwde bewijzen niet aantoont dat zij zich in een uitzonderlijke situatie zou bevinden waarin de bestreden beslissing zou leiden tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Hierbij wijst verwerende partij er op dat de eigen behandelende specialist van verzoekende partij aangegeven heeft dat zij geschikt is om te reizen en dat een verdere aanwezigheid in België op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet meer nodig was.

Bovendien is er slechts sprake van een onmenselijke behandeling als de toegepaste behandeling een zekere mate van ernst bereikt. Uit de lezing van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat die vaststelling relevant is voor de beoordeling van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de mens oordeelde dat de loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of dat tot gevolg heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren.

Hieruit blijkt dat het manifest afwezig zijn van een vergevorderd stadium van de ziekte of een levensbedreigende toestand een toepasselijk en bepalend criterium is bij de beoordeling van het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de hypothese van een terugkeer naar het land van herkomst van de zieke vreemdeling.

Uit het bovenstaande volgt dat verzoekende partijen niet aantonen dat de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij een kennelijk foutieve inschatting hebben gemaakt van de actuele medische toestand. Het begrip van onmenselijke en onterende behandeling wordt door de rechtsleer als volgt beschreven: "De intensiteit van het leed dat wordt toegebracht, dient niet alleen om de drie concepten van artikel 3 te onderscheiden. Het draagt ook bij om de reikwijdte van artikel 3 als geheel te bepalen. Volgens vaste rechtspraak moet deze mishandeling binnen de werkingssfeer van artikel 3 vallen en moet zij een minimum aan ernst bereiken". (vrije vertaling)

"Aangezien de drempel van toepasbaarheid van artikel 3 zich op het lagere niveau van vernederende behandeling bevindt, vereist de rechtspraak vernedering en degradatie op een relatief hoog niveau." (vrije vertaling)

In dit perspectief is het niet genoeg dat de behandeling eenvoudig "oneerbaar of laakbaar" zou zijn of dat het "onaangename aspecten" betreft, of zelfs dat het "onwettig" zou zijn.

Volgens het medisch advies van de eigen specialist bereikt de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt niet de vooropgestelde graad van ernst. Bovendien brengt verzoekende partij geen enkel element bij ter ondersteuning van haar beweringen waaruit zou blijken dat zij daadwerkelijk een risico loopt om een behandeling te ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het komt gepast voor om te herhalen dat de bewijslast om een titel tot verblijf te bekomen, desgevallend op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aan verzoekende partij toekomt.

Verwerende partij verwijst in dit kader nog naar de medische stukken en de interne beoordelingsnota waaruit blijkt dat verzoekende partij kan terugkeren naar haar land van herkomst.

8. Ten aanzien van het Arrest PAPOSHVILI t. België d.d. 13 december 2016 stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij op geen enkele wijze de context van deze zaak preciseert en bijgevolg in gebreke blijft in hoeverre deze aanwijzingen toe te passen zouden zijn op haar concrete geval.²⁰ In dit opzicht komt het gepast voor om te noteren dat dit arrest gewezen werd in een geheel ander geval en context dan zaak waarvan hier sprake is.

9. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste documenten vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

10. Het komt aan de bestuurde toe om de administratieve overheid die moet beslissen op een volledige wijze te informeren.

Onder andere blijft verzoekende partij in gebreke om een staat van voldoende concrete elementen voor te brengen die zij ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing welke in de administratieve procedure tot een gevolg had kunnen leiden. Het medische attest dat zij in de huidige procedure voorbrengt dateert alleszins van meer dan een maand na de bestreden beslissing waardoor verwerende partij hier helemaal geen rekening mee kon houden.

Verwerende partij dient hierbij vast te stellen dat verzoekende partij geen verdere gegevens aanvoert dan degene waar zij expliciet naar werd gevraagd.

Bijgevolg blijft verzoekende partij in gebreke om een staat van concrete elementen voor te brengen die zij daarenboven nog ter kennis had kunnen brengen bij het nemen van de bestreden beslissing en blijft bijgevolg tevens in gebreke in welke zin de administratieve procedure tot een ander gevolg had kunnen leiden.

Verzoekende partij bewijst dus niet dat haar recht om gehoord te worden of haar rechten van verdediging geschonden zouden zijn.

11. Voor wat de aangevoerde rechtspraak betreft, blijft verzoekende partij in gebreke om een direct verband tussen de informatie in deze arresten en haar persoonlijke situatie aan te tonen. Verzoekende partij toont inderdaad niet aan in hoeverre de situatie zoals beschreven in de arresten vergelijkbaar is. Het komt echter aan verzoekende partij toe, wanneer zij zich wenst te beroepen op situaties waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar zijn om ook aan te tonen dat de situatie inderdaad vergelijkbaar is met de hare. Bijgevolg volstaat het niet om zich te beperken tot overwegingen van algemene orde, men moet ook aantonen dat de vergelijkbaarheid van beide situaties er is wat in dit concrete geval niet gebeurt.

12. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidbeginsel, verwerende partij dat ook dit beginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat²⁶. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

13. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

14. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

15. Het opgeworpen middel is bijgevolg ongegrond.”

3.3. Beoordeling

3.3.1. Waar de verzoekster in de aanhef van het enig middel gewag maakt van het “*principe de bonne administration qui impose à l'autorité de statuer en prenant compte de l'ensemble des éléments du dossier*”, is het duidelijk dat zij de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

De verzoekster beroept zich tevens op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, die voor de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, de zorgvuldigheidsplicht op een specifieke wijze heeft verankerd in de wet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat de bestreden beslissing, die werd getroffen met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering omvat in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is derhalve van toepassing op de thans bestreden akte, dit in zoverre aan de verzoekster de verplichting wordt opgelegd om het grondgebied te

verlaten. Dit bevel vormt echter een ondeelbaar geheel met de tevens in de bijlage 13 vervatte beslissing om het verblijf (visum om medische redenen) niet langer te verlengen. De wettigheid van deze beslissing wordt beoordeeld aan de hand van de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de betrokken vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen *in casu* blijkt en niet wordt betwist, stelt het bestuur niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

Uit de voorliggende stukken blijkt dat de verweerder op 23 februari 2022 besliste om het verblijf (visum om medische redenen) van de verzoekster te verlengen tot 15 maart 2022. De verweerder heeft op 23 februari 2022 een schrijven gericht aan de burgemeester van de gemeente Affligem, waarbij deze laatste wordt verzocht om verzoeksters aankomstverklaring te verlengen tot 15 maart 2022 en waarin tevens het volgende wordt vermeld: "*Indien een verdere verlenging noodzakelijk is, dient betrokkene een nieuw medisch type attest, opgesteld door een specialist, voor te leggen met duidelijke vermelding van de vermoedelijke behandelingstermijn*". Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat dit schrijven ook aan de verzoekster zou zijn kenbaar gemaakt (door de verweerder dan wel door de diensten van de gemeente Affligem). Op 20 april 2022 vraagt de verzoekster om de verlenging van haar verblijf om medische redenen.

De verzoekster benadrukt in haar enig middel dat zij attesten van twee verschillende specialisten heeft voorgelegd: van een pneumoloog en van een gynaecoloog. Zij voegt hieraan toe dat zij gedurende zes dagen werd gehospitaliseerd omwille van een longembolie enerzijds en anderzijds werd geopereerd door de gynaecoloog voor de ablatie van een cyste die op andere organen duwde. De verzoekster betoogt dat haar gynaecoloog een medisch attest opstelde op 8 april 2022. De verzoekster deelt mee dat in dit attest wordt vermeld dat de operatie werd uitgevoerd, dat de toestand van de verzoekster gedurende vier weken acuut blijft en dat zij nog gedurende zes maanden behandeld dient te worden. De verzoekster erkent dat haar gynaecoloog attesteerde dat zij kon reizen, maar zij benadrukt dat dit werd geattesteerd vanuit zijn eigen specialisatie. De verzoekster wijst er in dit kader op dat zij recent ook een longembolie heeft gehad waarvoor zij met spoed werd geopereerd en zes dagen werd gehospitaliseerd. Volgens de verzoekster is er bij longembolieën een bijzondere waakzaamheid geboden voor reizen met het vliegtuig. De verzoekster betoogt dat niet blijkt dat het attest van haar pneumoloog van 1 maart 2022, waarin wordt gepleit voor een verder verblijf op het Belgisch grondgebied, niet langer actueel zou zijn. Dit geldt des te meer nu zij na deze datum nog werd gehospitaliseerd. Zij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 20 april 2022 voor de tweede maal een verlenging heeft gevraagd van haar verblijf in het kader van het visum om medische redenen. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoekster in het kader van deze aanvraag verschillende (medische) attesten heeft voorgelegd:

- Een medisch attest van 1 maart 2022 van Dr. E.W., pneumoloog bij een ziekenhuis te Anderlecht, die verklaart dat de gezondheidstoestand van de verzoekster een urgente medische oppuntstelling vergt vanaf 28 februari 2022, en dit voor onbepaalde tijd aangezien nog talrijke onderzoeken en behandelingen moeten plaatsvinden;
- Een attest van hospitalisatie van 21 maart 2022 van hetzelfde ziekenhuis te Anderlecht waarin wordt geattesteerd dat de verzoekster voor een onbepaalde tijd gehospitaliseerd werd sinds 16 maart 2022;
- Een op 8 april 2022 ingevuld medisch type-getuigschrift waarin Dr. B. V. D. M., dienst gynaecologie bij hetzelfde ziekenhuis te Anderlecht, onder meer vermeldt dat er een operatieve ingreep werd gedaan, dat de verzoekster kan reizen met het vliegtuig, dat er een behandeling voorzien is van zes maanden en dat de verzorging normaal gezien niet kan verder gezet worden in het land van herkomst.

De attesten van 21 maart 2022 en 8 april 2022 bevinden zich in het administratief dossier. Wat het attest van 8 april 2022 betreft gaat het om een wazige kopie die soms moeilijk te lezen is. Het medisch attest van 1 maart 2022 bevindt zich niet in het administratief dossier. Dit is te wijten aan de onvolledigheid van het administratief dossier. Uit de overige stukken van het administratief dossier (zie interne nota van 25 april 2022 en mailbericht van de dienst bevolking van de gemeente Affligem van 20 april 2022) blijkt immers dat de verzoekster wel degelijk een *“medisch attest specialist dd. 01/03/2022”* heeft bijgebracht met daarin de volgende vermeldingen *“betrokkene heeft oppuntstelling nodig”* en *“behandelingstermijn onbekend”* (zie administratief dossier, interne nota van 25 april 2022). Het is dan ook duidelijk dat het om het medisch attest van dr. E. W., specialist in de pneumologie en de tabacologie, gaat van 1 maart 2022 dat door de verzoekster bij het verzoekschrift werd gevoegd (zie inventaris verzoekschrift, stuk 3). De Raad stelt vast dat de gemachtigde in zijn interne nota van 25 april 2022 evenwel niet heeft overgenomen dat dit attest eveneens vermeldt dat de verzoekster nog talrijke onderzoeken en behandelingen dient te ondergaan.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd omtrent verzoeksters medische toestand:

“Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden aangezien uit het voorgelegde medisch type-attest van de specialist blijkt dat betrokkene zich kan verplaatsen en kan reizen en niet duidelijk blijkt dat een verlenging van het verblijf wegens medische redenen noodzakelijk is.”

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde bij de beoordeling van het verzoek tot verlenging van het verblijf (visum om medische redenen) alsook bij de afweging omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, slechts één medisch attest in rekening heeft genomen, dit is het medisch type-attest van 8 april 2022, dat door verzoeksters gynaecoloog werd opgesteld en waarin inderdaad wordt vermeld dat de verzoekster zich kan verplaatsen en kan reizen. Zoals de verzoekster pertinent opmerkt, heeft zij echter ook een hospitalisatieattest en een attest van haar pneumoloog voorgelegd, die op 1 maart 2022 attesteerde dat de gezondheidstoestand van de verzoekster een urgente medische oppuntstelling vergt vanaf 28 februari 2022, en dit voor onbepaalde tijd aangezien nog talrijke onderzoeken en behandelingen moeten plaatsvinden. Het besluit om het verblijf niet te verlengen en om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, berust derhalve niet op een zorgvuldige afweging van alle door de verzoekster voorgelegde medische elementen.

Dat de gemachtigde op 23 februari 2022 aan de burgemeester van de gemeente Affligem heeft laten weten dat de verzoekster een nieuwe medisch type attest van de hand van een specialist dient voor te leggen met duidelijke vermelding van de vermoedelijke behandelingstermijn, betekent niet dat de gemachtigde vervolgens enkel een dergelijk medisch type-attest in acht dient te nemen. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er de Raad geen wettelijke bepaling bekend is die, voor verlengingen van medische visa, zou voorschrijven dat enkel deze of gene voorgedrukte medische type-formulieren in rekening kunnen worden genomen. Daarnaast bevat het administratief dossier ook geen bewijs van verzending van het bericht of het schrijven van 23 februari 2022. Bovendien, ook al zou kunnen worden aangenomen dat dit schrijven aan de burgemeester van Affligem werd ter kennis gebracht, dan blijkt uit niets dat ook de verzoekster zelf hiervan kennis nam. Tot slot geeft de gemachtigde enkel aan dat er voor een verdere verlenging een nieuw medisch type-attest vanwege een specialist nodig is (met duidelijke vermelding van de vermoedelijke behandelingstermijn), en niet dat daarnaast geen andere medische

attesten kunnen worden voorgelegd. Uit niets blijkt dan ook dat de verzoekster, naast het medisch type-attest (dat werd opgesteld door een specialist in de gynaecologie en dat duidelijk vermeldt dat de voorziene behandelingstermijn 6 maanden bedraagt), haar verzoek tot verlenging van het verblijf niet bijkomend kon staven aan de hand van andere medische attesten, zoals het attest van 1 maart 2022 dat overigens ook werd opgesteld door een specialist, met name een pneumoloog/tabacoloog. De zorgvuldigheidsplicht legt de gemachtigde dan ook op om alle medische elementen in rekening te nemen die bij het verzoek tot verlenging van het verblijf werden voorgelegd en om op basis van een nauwgezette afweging van alle medische elementen (vanwege beide geneesheren-specialisten) te beslissen of de verlenging kan worden toegestaan. De gemachtigde heeft evenwel verzuimd dit te doen, zodat een schending van de zorgvuldigheidsplicht dient te worden vastgesteld inzake de beslissing om het verblijf niet langer te verlengen.

Wat de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft, merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt om rekening te houden met “de gezondheidstoestand” van de betrokken vreemdeling. Bovenop de vaststellingen hierboven, kan de gemachtigde zich in het kader van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten a fortiori niet beperken tot de gegevens die vermeld zijn in een medisch type-attest en diende hij de gezondheidstoestand van de verzoekster te beoordelen in het licht van alle medische elementen die hem kenbaar waren. Aangezien de gemachtigde zich echter heeft beperkt tot de beoordeling van het voorgelegde medisch type-attest en hij hieruit onmiddellijk heeft afgeleid dat de verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dient met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

3.3.2. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Met betrekking tot de hierboven besproken grieven heeft de verweerder zich beperkt tot de volgende, vage repliek:

“Verzoekende partij wijst met name op gezondheidsproblemen om aan te tonen dat zij langer dient toegelaten te blijven tot het grondgebied.

De bestreden beslissing wijdt echter reeds bijzondere aandacht aan dit element en geeft duidelijk aan dat:

“Een verlenging van het verblijf kan niet toegestaan worden aangezien uit het voorgelegde medisch typeattest van de specialist blijkt dat betrokkene zich kan verplaatsen en kan reizen en niet duidelijk blijkt dat een verlenging van het verblijf wegens medische redenen noodzakelijk is. Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).”

Verzoekende partij ontwikkelt een uitgebreid feitelijk betoog ten aanzien van dit element, doch deze mening kan het standpunt van verwerende partij niet aan het wankelen brengen.”

De verweerder voert echter geen enkele concrete betwisting omtrent het argument dat er geen rekening werd gehouden met de bij het verzoek om verlenging voorgelegde attest van 1 maart 2022, opgesteld door een arts gespecialiseerd in de pneumologie en de tabacologie, en waarin wordt gesteld dat de gezondheidstoestand van de verzoekster een urgente medische oppuntstelling vergt vanaf 28 februari 2022, en dit voor onbepaalde tijd aangezien nog talrijke onderzoeken en behandelingen moeten plaatsvinden.

De verweerder merkt in de nota met opmerkingen op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hem verplicht om rekening te houden met onder meer de gezondheidstoestand van de betrokkene, maar niet om op dit vlak een omstandige motivering uit te werken. De verweerder verwijst in dit verband naar 's Raads arrest met nummer 170 344 van 21 juni 2016. Dit verweer doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de motieven van de bestreden akte blijkt dat de gemachtigde zich bij zijn beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ten onrechte enkel gebaseerd heeft op het medisch type-

attest van 8 april 2022, hetgeen op zich reeds een schending uitmaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (los van de vraag naar het afdoende karakter van de uitgedrukte motieven).

3.3.3. Gelet op hetgeen voorafgaat, dient de bestreden akte in haar geheel te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE